

R / T p 208 p

ΤΑ ΜΟΥΣΕΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

DIE MUSEEN ATHENS † THE MUSEUMS OF ATHENS

LES MUSÉES D'ATHÈNES

EN RÉPRODUCTION PHOTOTYPIQUE

DE

RHOMAÏDÈS FRÈRES

PUBLICATION

DE

C. RHOMAÏDÈS

DR-ÈS-SCIENCES PHYSIQUES

FOUILLES DE L'ACROPOLE

TEXTE DESCRIPTIF

DE

P. CAVVADIAS

DIRECTEUR GÉNÉRAL DES ANTIQUITÉS

ATHÈNES

KARL WILBERG

LEIPZIG
F. A. BROCKHAUS

PARIS
C. REINWALD

LONDRES
H. GREVEL & Co

NEW-YORK
F. W. CHRISTERN

PRIX FR. 7,50

IMPRIMERIE ANESTIS CONSTANTINIDÈS — ATHÈNES

1886

ΤΗ: ΕΡΙΤΙΜΩ,
ΕΛΛΗΝΙΚΗ,
ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ: ΕΤΑΙΡΕΙΑ:

ΤΗ: ΑΠΟ ΤΑΦΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΣ Τ'ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΑΓΟΥΣΗ:

Ο ΕΚΑΟΤΗΣ

Qκυλιόμενος ἤδη πρὸς τὴν ἄβυσσον τοῦ παρελθόντος αἰῶν οὗτος, ὁ ΙΘ' αἰὼν, εἶνε ὁ κρίκος ὁ συνδέων τοὺς διὰ τοῦ μεσαίωτος ἀποχωρισθέντας ἀρχαίους αἰῶνας τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Εἶνε ὁ πρῶτος αἰὼν ὁ ἀνοδὺς σελασφόρος ἀπὸ τοῦ παχέος ζόφου, ὃν ὁ σκοτεινὸς μεσσίωv ἐξέτεινε ἀνὰ πᾶσαν τὴν ὑφήλιον. Εἶνε ἡ κρηπίς, ἐφ' ἣ ἀνοικοδομηθήσεται ἡ τελειότης τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ ἡμετέρα πατρίς Ἑλλάς ἐν τοῖς ἀρχαίοις αἰῶσιν ὑπῆρξεν ἡ γενέτειρα τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ὑπῆρξεν ἡ τελειότης τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. Ἀπὸ τῆς τελειότητος ταύτης πάντα τὰ ἔθνη τοῦ αἰῶνος τούτου ἀρύονται τὴν πρώτην ὕλην, ἵνα δι' αὐτῆς οἰκοδομήσωσι τὸ ποντέλειον. Φανὸν ἔχοντα τὴν ἱστορίαν βαδίζουσι, βαδίζουσι πρὸς τὰ ἐμπρός! καὶ περιουλέγουσι τὰ ζώπυρα, δι' ὧν θ' ἀναλάμψη πληρέστερον ἔτι τὸ φῶς.

Ἡ ἱστορία ἵνα διευκρινηθῇ ἐφέλκει ἀπὸ τῶν περάτων τῆς Γῆς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, καὶ πᾶς τοῦ καλοῦ θιασώτης σπεύδει ἵνα θαυμάσῃ καὶ προσενέγκῃ τὴν ἑαυτοῦ λατρείαν εἰς τὰ ἱερὰ λείψανα τῆς γλυφίδος τῶν Ἰκτινῶν, τῶν Φειδιῶν καὶ Πραξιτελῶν. Ἡ ἡμετέρα Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία, ὡς καὶ ἄλλαι Ἐταιρεῖαι τῶν πεφωτισμένων ἔθνων, ἀνασκάπτει στρώματα γῆς παρὰ τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου τούτου κόσμου καὶ φέρει εἰς φῶς πολλὰ τῶν ἀριστουργημάτων τῶν ἡμετέρων προγόνων. Τὰ εὐγενῆ τέκνα τοῦ τε παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου, πῆραν ὁδοιπόρου ὑπὸ μάλῃς φέροντα, διασχίζουσι πρόφρονα θαλάσσας καὶ ὠκεανούς, ὄρη καὶ πεδιά ὅπως ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἀποθαυμάσωσι τοὺς ἡμετέρους θησαυροὺς καὶ ἀποκομίσωσι σὺν αὐτοῖς τὴν γνῶσιν τοῦ μεγαλείου τῶν ἡμετέρων προγόνων, πρὸς πλήρη ἀνίχνευσιν τῆς ἀθανάτου αὐτῶν ἱστορίας.

Ἄλλ' «οὐ παντὸς πλεῖν ἐς Κόρινθον.»

Πολλοὶ διαφλέγονται ὑπὸ σφοδροῦ πόθου πρὸς τὸ ὁδοιπορῆσαι, ἀλλ' οὐ πάντες δύνανται.

Τὴν ἀδυναμίαν ταύτην κατανοήσας ἀτρύτους κατέβαλον κόπους καὶ ἀδροτάτας δαπάνας εἰς ἴδρυσιν ἐργοστασίου Φωτοτυπίας ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις, ἵνα διὰ ταύτης οἱ μὴ δυνάμενοι ἀπολαύσωσι κἂν πιστὰ καὶ εὐωνα τὰ ἀπεικονίσματα τῶν περὶ οὗ ὁ λόγος ἀριστουργημάτων, καὶ ἵνα, καὶ οἱ δυνάμενοι, ἀποκομίζωσι ταῦτα μεθ' ἑαυτῶν εἰς ἀνάμνησιν ἐν ταῖς οἰκείαις ἐστίασι ἐπανακάμπτοντες.

Τὸ ἔργον μοι εἶνε βαρὺ, ἀλλὰ πέποιθα ὅτι συντελῶ κατὰ τι εἰς τὴν πρόοδον τοῦ αἰῶνος, καὶ δὴ ἄρχομαι ἀπὸ τοῦ ἀνὰ χεῖρας τούτου τεύχους, ἀποθησαυρίζων ἐν αὐτῷ τὰ ἄρτι ἐν ταῖς ἐν Ἀκροπόλει ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας εὐδοκίμως ἐνεργουμέναις ἀνασκαφαῖς ἀποκαλυφθέντα ἀγάλματα, περὶ ὧν, ὡς ἔργων ἐποχῆς ἀρχαιοτέρας τῆς τοῦ Παρθενῶνος, οἱ ἀνίχνευταί τῆς ἱστορίας, οὐδὲ περὶ τῆς θέσεως οὐδὲ περὶ τοῦ ἀπεικονίσματος αὐτῶν σαφῶς ἀποφαίνονται, καὶ πρόκειται νῦν αἱ συνανακαλυπτόμεναι ἐπιγραφαὶ νὰ ἐπιχύσωσιν ἴσως τὸ φῶς ἐπ' αὐτῶν.

Ὑπὸ τοιούτων αἰσθημάτων ὀρμώμενος καὶ τοιοῦτον σκοπὸν ἔχων, ἔχω δι' ἐλπίδος ὅτι τὸ ἔργον μου τοῦτο θὰ τύχῃ, παρὰ παντὸς πεπολιτισμένου, καλλίστης ὑποδοχῆς.

Ἐν Ἀθήναις 21 Μαΐου 1886.

Κ. ΡΩΜΑΪΔΗΣ

ΑΙ ΕΝ ΑΚΡΟΠΟΛΕΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ.

AUSGRABUNGEN AUF DER AKROPOLIS.

Πίναξ I. — Ανασκαφαί ἐν τῇ Ἀκροπόλει γινόμεναι δαπάναις τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας καὶ διευθυνόμεναι ὑπ' ἐμοῦ. Αἱ ἀνασκαφαί αὗται ἤρξαντο κατὰ Νοέμβριον τοῦ λήξαντος ἔτους 1885 καὶ ἔβαινον ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τοῦ βορειοανατολικοῦ μέρους τῶν Προπυλαίων πρὸς τὸ Ἐρέχθειον. Ἐν τῷ προκειμένῳ πίνακι εἰκονίζεται τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐν ᾧ εὐρέθησαν τῇ 24^ᾰ καὶ 25^ᾰ Ἰανουαρίου ἐνεσιῶτος ἔτους, εἰς βάθος 3 μέχρι 4 1/2 μέτρων ὑπὸ τὸ σημερινὸν ἔδαφος, 14 ἐν ὄλῳ ἀρχαῖκά γυναικεῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀγάλματα, ὧν τὰ σπουδαιότερα δημοσιεύονται ἐν τοῖς ἐπομένοις Πίναξι II—XVI.

Taf. I. — Ausgrabungen auf der Akropolis, die unter meiner Leitung auf Kosten der Archäologischen Gesellschaft ausgeführt werden. Diese Ausgrabungen begannen im November vergangenen Jahres (1885) und erstreckten sich von der nordöstlichen Seite der Propyläen zum Erechtheion hin. Auf der vorliegenden Tafel ist derjenige Ort abgebildet, wo am 5. und 6. Februar dieses Jahres in der Tiefe von 3 bis 4 1/2 Metern unter der jetzigen Oberfläche im Ganzen 14 archaische zumeist weibliche Statuen gefunden wurden, von denen wir die wichtigsten in den folgenden Tafeln II—XVI veröffentlichen.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἀγαλμάτων τούτων παριστῶσι γυναῖκας ἰσταμένας ὀρθίας, ἐνδεδυμένας χιτῶνα καὶ ποδῆρες ἱμάτιον, οὗ ἀνέχεται τὸ κράσπεδον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς· ἐχοῦσας δὲ τὴν κόμην διατεταγμένην εἰς μεγάλους ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν καταπίπτοντας πλοκάμους, συγκρατούμενους δι' ἀκτινωτῆς ὡς τὸ πολὺ στεφάνης, ἐχοῦσης γεγραμμένον ἀνθέμιον καὶ ἐνίοτε, ὀλίαν παράδοξον, μαλανδρον. Ἡ δεξιὰ χεὶρ ἦτο προτεταμένη ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος καὶ ἐκράτει τι, μῆλον ἴσως ἢ καρπὸν ροιᾶς, ὡς ἐκ τινῶν εὐρεθέντων τεμαχίων δηλοῦται. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὑπάρχει μέγας ὀρειχάλκινος ἦλος προσκεκολλημένος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κρανίου καὶ πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένος, οὗ τὴν χρῆσιν δύσκολον εἶνε νὰ ἐννοήσῃ τις· ἴσως ἐχρησίμευε πρὸς ὑποβάστασιν σκιαδίου τινός, προφυλάσσοντος τὰ ἐν ὑπαίθρῳ ἀνακείμενα ἀγάλματα ταῦτα ἀπὸ τῶν βροχῶν καὶ τοῦ ἡλίου· τοιαύτη δὲ προφύλαξις ἦτο ἀναγκαία πρὸς διατήρησιν τοῦ πλούσιου χρωματισμοῦ, ὃν ἔφερον τὰ ἀγάλματα.

Die meisten dieser Statuen stellen eine aufrecht stehende weibliche Figur dar, im Chiton und dem bis auf die Füße reichenden Oberkleid, dessen Saum die linke Hand hinaufhält. Das Haar ist in grosse vorn und hinten herunterfallende Flechten getheilt und wird von dem meist strahlenförmigen Diadem gehalten, das eine gemalte Palmette oder merkwürdigerweise auch wohl ein Maeander zierte. Die rechte Hand vom Ellbogen an war ausgestreckt und trug irgend etwas, einen Apfel oder einen Granatapfel, wie aus einigen aufgefundenen Stücken hervorgeht. Auf dem Haupte befindet sich ein grosser bronzenener Nagel, in der Mitte des Schädels befestigt und nach oben gewandt, dessen Zweck schwerverständlich scheint. Vielleicht diente er als Halt eines Schirmes, der diese unter freiem Himmel stehenden Statuen vor dem Regen und der Sonne schützen sollte — war doch ein solcher Schutz für die Erhaltung der reichen Bemalung der Statuen nothwendig.

Τὸν τύπον τοῦτον τοῦ γυναικείου σώματος ἐγνωρίζομεν μάλιστα ἐκ τῶν ἐν Δήλῳ εὐρεθέντων ἀγαλμάτων (Bulletin de corr. hell. 1879) ἀλλὰ τὰ νέα ἡμῶν ταῦτα εὐρήματα διακρίνονται ἐπὶ ἐπιμελείᾳ καὶ λεπτότητι ἐργασίας καὶ ἐπὶ ἱκανῇ χάριτι. Ἐν τοῖς γνωρίσμασι δὲ τούτοις ἀναγνωρίζομεν τὴν Ἀττικὴν τέχνην καὶ τὰ σπέρματα ἐκεῖνα, ἐξ ὧν ἐμελλεν αὕτη ν' ἀναβλάσθῃ μετ' ὀλίγον θαλερὰ καὶ ἀκμαία καὶ ἀνέλθῃ οὕτως εἰς τὴν ὑπερτάτην τῆς τελειότητος βαθμίδα. Ἰδιάζον δὲ ἐν τοῖς ἀγάλμασι τούτοις εἶνε μάλιστα ὁ ἐν αὐτοῖς διατηρούμενος πλούσιος χρωματισμός. Τὰ χρώματα εἶνε πράσινον, τὸ καὶ κάλλιον τῶν λοιπῶν διατηρούμενον, ἐρυθρὸν, κυανοῦν καὶ ὑπόφαιον (τοῦτο διατηρεῖται ἐν τισὶ τεμαχίοις). Δὲν ἦτο δὲ ἅπασα ἢ ἐπιφάνεια κεχρωματισμένη, ἀλλὰ μέρη τινὰ τῶν γυμνῶν μορφῶν καὶ τοῦ ἱματισμοῦ. Οὕτως αἱ πα-

Dieser Typus der weiblichen Figur war uns aus den in Delos gefundenen Statuen bekannt (Bulletin de la corresp. hellén. 1879), aber diese unsere neuen Funde zeichnen sich durch Sorgfalt und Genauigkeit der Ausführung aus. An diesen Merkmalen erkennen wir die Attische Kunst und jene Keime, aus denen diese binnen Kurzem frisch und kräftig emporblühen und so bis zur höchsten Stufe der Vollkommenheit gelangen sollte. Charakteristisch an den vorliegenden Statuen ist besonders die reiche Bemalung. Die Farben sind: grün (das am besten von allen erhalten ist), roth, blau und hellgrau (nur auf einzelnen Stücken erhalten). Nicht die ganze Oberfläche war bemalt, sondern gewisse

ρουφαί τοῦ χιτῶνος καὶ τοῦ ἱματίου ἔχουσι γεγραμμένας πρα-
σίῳ καὶ ἐρυθρῷ χρώματι ταινίας καὶ μαιάνδρους καὶ ἡ ἐπι-
φάνεια αὐτῶν εἶνε κεκοσμημένη διαφόροις κοσμήμασιν, ἃ
ἔχουσι σχῆμα οἰοεὶ ἀνθεμίου καὶ ῥόδακος· ἡ κόμη ἦτο ἐρυ-
θρῷ χρώματι κεχρωσμένη, ὡσαύτως κεχρωματισμένοι ἦσαν οἱ
ὀφθαλμοί· ἐνὸς ὅμως (Πίν. IX) εἶνε ἐνθετοὶ ἐκ κρυσταλλώ-
δους ὀρυκτῆς ὕλης.

Καθ' ἑαυτὰ δὲ ἐξεταζόμενα τὰ ἀγάλματα ταῦτα καὶ συγκρι-
νόμενα πρὸς ἀλλήλα δεικνύουσιν ἱκανὰς καὶ διδακτικωτάτας
παραλλαγὰς, οὐχὶ τοσοῦτον ἐν τῇ διαθέσει τοῦ ἱματισμοῦ,
ὅσον ἐν ταῖς μορφαῖς τοῦ προσώπου, οἷον ἐν τῷ κατὰ τὸ
μᾶλλον καὶ ἦττον τυπικῷ μειδιάματι τῶν χειλέων, ἐν τῇ δια-
πλάσει καὶ τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν, κ.τ.λ. Αὐταὶ δὲ αἱ
διαφοραὶ, ἡ εὐρεσίς ἀγαλμάτων τῆς αὐτῆς μορφῆς εἰς διά-
φορα τῆς Ἑλλάδος μέρη (Πλήν τῆς Δήλου εὐρέθησαν τοιαῦτα
καὶ ἐν Ἐλευσίῃ· ἴδ. ἐφημ. Ἀρχ. 1884 Πίν. 8). καὶ ἡ ἄκρα
καὶ ὑπερβολικὴ, οὕτως εἰπεῖν, ἐν αὐτοῖς παρατηρούμενη σχημα-
τοποιήσις δεικνύουσιν ὅτι ὁ τύπος οὗτος ἡσκέτο πολλαχοῦ
τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἀμετάβλητος διατηρού-
μενος οὕτως ὑπὸ τῆς παραδόσεως. Ἐκ τούτου καταφανὲς
εἶνε ὅτι δυσκόλως δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τί εἰκονίζουσι
ἀκριβῶς τὰ ἀγάλματα ταῦτα. Ναὶ μὲν ἐν τισὶ τῶν προσώπων
παρατηροῦνται ὑποκειμενικὰ γνωρίσματα, ἐξ ὧν ὀρμώμενος
δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἰκονίζουσιν Ἰσως ἱερέας τῆς Ἀθηνᾶς
ἢ ἄλλας τινὰς γυναῖκας, ἀλλὰ τὰ ὑποκειμενικὰ ταῦτα γνω-
ρίσματα δύνατον νὰ εἶνε ἀποτέλεσμα ἰδιαζούσης τεχνοτρο-
πίας τοῦ τεχνίτου. Ἐξ ἄλλου ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι εἰκονίζουσι
θεᾶν τινα, ἢ θεᾶ αὐτὴν θὰ εἶνε εἰκότως ἢ ἐν τῇ Ἀκροπόλει
λατρουμένη πολιούχος Ἀθηνᾶ· τοιοῦτος ὅμως τύπος τῆς
Ἀθηνᾶς φαίνεται ἡμῖν παράδοξος.

Τὸ μάρμαρον δὲ ἐξ οὗ εἶνε πεποιημένα τὰ ἀγάλματα ταῦτα
φαίνεται ὅτι εἶνε πάριον καὶ σύγκειται οὐχὶ ἐξ ἐνός, ἀλλ' ἐκ
πλειόνων τεμαχίων πρὸς ἀποφυγὴν, ὡς φαίνεται, τῆς ἀνάγκης
τῆς μεταφορᾶς καὶ χρήσεως μεγάλων ὀγκῶν μαρμάρου. Ἰδίως
ἐξ ἑτέρου τεμαχίου εἶνε οἱ κάτω πόδες ἀπὸ τοῦ μέσου περι-
ποῦ τῆς κνήμης, καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος προτεταμένος δεξιὸς
πῆχυς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἡ κεφαλή. Γίνεται δὲ ἡ σύνδεσις τῶν
διαφόρων τεμαχίων κατὰ τρόπον παράδοξον καὶ πρωτοφανῆ
μοι, ὄλως διάφορον τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν τρόπου τῆς διὰ χαλκῶν
γόμφων συνδέσεως· τὸ ἕτερον δηλαδὴ τῶν συνδετέων μερῶν
ἔχει μακρὰν προεξοχὴν τοῦ λίθου καὶ ἀποτελεῖ οὕτως οἰοεὶ
ἔμβολον, ὅπερ περιεχρισμένον λευκῇ τινι κολλητικῇ ὕλῃ ἐμ-
πῆγνυται εἰς ἰσομεγέθη ὀπήν τοῦ ἑτέρου μέρους. Ἡ κολλη-
τικὴ αὕτη ὕλη δὲν εἶνε γύψος, ὡς φαίνεται, ἀλλ' ἄσβεστος,
καθ' ἃ ἐβεβαίωσέ με ὁ καθηγητὴς τῆς Ὀρυκτολογίας κ. Κ.
Μητσόπουλος.

Εὐρέθησαν δὲ ἅπαντὰ τὰ περιῶν ὁ λόγος ἀγάλματα κείμενα
ἀναμῆ μετὰ διαφόρων κοινῶν λίθων, ἀρχαϊκῶν ἐπιγραφῶν
καὶ ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν σπονδύλου κίονος ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς
Πολιάδος Ἀθηνᾶς καὶ διαφόρων βάθρων, οὕτως, ὥστε ἀπε-
τέλουν στρώμα βαῖνον ὀλίγω ἀνωθεν τῶν θεμελίων λίθων
τοῦ τείχους τῆς Ἀκροπόλεως μέχρις αὐτοῦ τοῦ βράχου. Τὸ
στρώμα τοῦτο ἀπετελεῖτο ἐκ τριῶν ἐπαλλήλων στρωμάτων, ὧν
ἕκαστον συνέκειτο ἐκ διαφόρων κοινῶν λίθων, ἀγαλμάτων,
κεφαλῶν, ποδῶν καὶ λοιπῶν τεμαχίων, ἐπιγραφῶν, θραυσμά-
των ἀγγείων, τεμαχίων ἀνθράκος καὶ ἐκ χύματος ἀπεχωρί-
ζετο δὲ ἕκαστον στρώμα ἀπὸ τῶν ὑπερθεῶν καὶ κάτωθεν αὐτοῦ
διὰ στρώματος λατύπης προερχομένης ἐκ τῶν ἀντιστοιχούντων
λίθων τοῦ τείχους.

Ἐκ τῶν ρηθέντων δὲ δῆλον εἶνε ὅτι τὰ ἀγάλματα ἐτέθησαν
ἐκεῖ, καθ' ὃν χρόνον ὠκοδομεῖτο τὸ τεῖχος, διότι ἂν ἐτίθεντο

Stücke der nackten Theile und der Bekleidung. So tragen die
Säume des Chiton und des Oberkleides in roth und grün aus-
geführte Streifen und Maeander und die Oberfläche derselben
ist mit verschiedenen palmette- oder rosetteförmigen Verzie-
rungen geschmückt; das Haar trug röthliche Farbe, ebenso
waren die Augen gefärbt, bei einer Statue (Taf. VI) jedoch
sind sie aus einer Krystallart und eingesetzt.

An und für sich betrachtet, sowie auch unter sich verglichen,
zeigen die Statuen manche und höchst lehrreiche Abwechse-
lungen, weniger in der Drapirung des Gewandes, als in den
Gesichtsformen, wie in dem mehr oder weniger starken typi-
schen Lächeln der Lippen, der Gestaltung und Form der Augen
u. s. w. Diese Verschiedenheiten, die Auffindung von Statuen
derselben Gestalt in verschiedenen Theilen Griechenlands
(ausser denen von Delos wurden solche auch in Eleusis ge-
funden, siehe Ἐφημ. Ἀρχ. 1884 Taf. 8) und die starke,
fast übermässige Stilisirung, die sich bemerkbar macht,
zeigen, das dieser Typus überall in Griechenland herrschte,
auf lange Zeit hin unverändert und so von der Ueberlieferung
erhalten. Daraus lässt sich unbedingt entnehmen, dass die
Ermittelung des Dargestellten bei diesen Statuen schwer ist.
Zwar an einigen der Gesichter scheinen porträtähnliche Züge
ersichtlich zu sein, von denen ausgehend man sagen kann
dass sie Priesterinnen der Athene oder sonstige weibliche
Personen darstellen, aber diese scheinbaren Merkmale können
auch nur die Wirkung eines individuellen Stils des Bild-
hauers sein. Andererseits, wenn wir annehmen, dass eine
Göttin Gegenstand der Darstellung ist, so wird es natürlich
die auf der Akropolis verehrte Schutzgöttin Athene sein;
ein derartiger Typus der Athene aber erscheint uns sonderbar.

Der Marmor, aus dem diese Statuen gebildet sind, scheint
parischer zu sein; sie bestehen nicht aus einem, sondern aus
mehreren Stücken, vermuthlich zur Vermeidung der Schwie-
rigkeiten des Transports und der Behandlung grosser Marmor-
blöcke. Speziell sind aus gesonderten Stücken gearbeitet die,
Füsse ungefähr von der Hälfte des Schienbeins an, und der
vom Ellbogen an vorgestreckte rechte Arm, zuweilen aber
auch der Kopf. Die Verbindung der einzelnen Theile geschieht
auf eine merkwürdige und mir zum ersten Male so vorge-
kommene Weise, ganz verschieden von der uns bekannten
Methode der Verbindung durch Bronzenägel. Das eine der zu
vereinigenden Stücke hat einen langen Vorsprung im Stein
und bildet so gleichsam einen Keil, der mit einer gewissen
weissen Verbindungsmasse bestrichen in einer passenden
Oeffnung des andern Stückes steckt. Die Verbindungsmasse
ist nicht Gyps, wie man glauben würde, sondern Kalk,
wie mir Herr K. Mitsopoulos, Professor der Mineralogie,
versicherte.

Alle in Rede stehenden Statuen wurden unter verschie-
denen Steinen, archaischen Inschriften und architektonischen
Gliedern, zugleich mit einer Säulentrommel aus dem Tempel
der Athene Polias und verschiedenen Basen gefunden, so,
dass sie ein Lager bildeten, das von etwas oberhalb der
Grundsteine der Akropolismauer bis auf den Felsen selbst
ging. Dieses Lager bestand aus drei über einander liegenden
Schichten, jede aus gewöhnlichen Steinen, Statuen, Köpfen,
Füssen, Inschriftstücken, Topfscherben, Kohlenstücken und
Erde gebildet. Unter sich waren die drei Schichten durch
Schutt getrennt, der den gegenüber befindlichen Steinen der
Mauer entstammt.

Aus dem Gesagten ist ersichtlich, dass die Statuen zu

PHOTOTYPIC

RHOMAÏDÉS FRÈRES

FOUILLES A L'ACROPOLE EN 1886

PHOTOTYPÉ

RHOMAÏDÈS FRÈRES

STATUE TROUVÉE A L'ACROPOLE EN 1886

PHOTOTYPIE

RIIOMAÏDÈS FRÈRES

STATUE TROUVÉE A L'ACROPOLE EN 1886

PHOTOTYPÉ

RHOMAÏDÈS FRÈRES

BUSTE DE LA STATUE N° III

PHOTOTYPÉ

RHOMAÏDÈS FRÈRES

STATUE TROUVÉE A L'ACROPOLE EN 1886

PHOTOTYPIE

RHOMAÏDÈS FRÈRES

STATUE TROUVÉE À L'ACROPOLE EN 1886

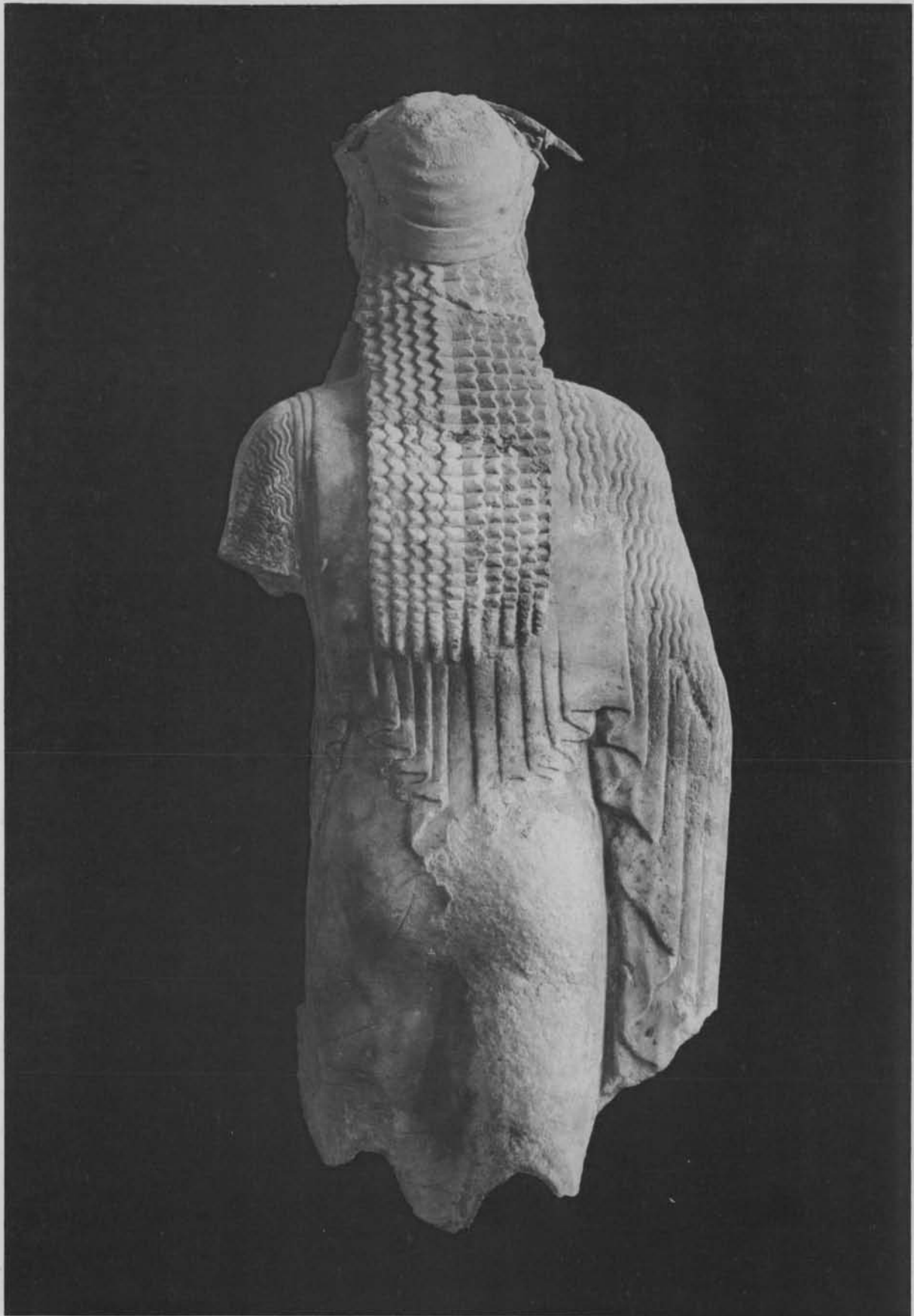

PHOTOTYPIC

RHOMAÏDÈS FRÈRES

STATUE TROUVÉE A L'ACROPOLE EN 1886

PHOTOTYPIE

RHOMAÏDÈS FRÈRES

STATUE TROUVÉE A L'ACROPOLE EN 1886

υπερώτερον δὲν ἢ ἐκεῖτο τοσοῦτον κανονικῶς ἢ ἐξ ἐκάστης σειράς λίθων τοῦ τείχους προερχομένη λατύπη. Ἀλλὰ τὸ προκειμενον τεῖχος (ἢ τοῦλάχιστον τὰ θεμέλια αὐτοῦ) εἶνε κατὰ μεγίστην πιθανότητα αὐτὸ τὸ τεῖχος, ὅπερ ὑποδομήσαν οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὰ Περσικά, ὡς ὑποδηλοῦσι καὶ αὐτὰ τὰ γενόμενα εὐρήματα, διότι οὔτε τι τῶν ἀγαλμάτων, οὔτε τις τῶν ἐπιγραφῶν, οὔτε τὰ εὐρεθέντα ἀρχιτεκτονικὰ μέλη φαίνονται προερχόμενα ἐξ ἐποχῆς ὑπερωτέρας τῆς τῶν περσικῶν χρόνων. Τοῦτου δὲ οὕτως ἔχοντος, τὴν εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μέρος ὑπαρῖν τῶν ἀγαλμάτων δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Πέρσαι, εἰσελάσαντες εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἔκαυσαν καὶ τὰ τῆδε κακεῖσε ἀνακείμενα ἀγάλματα κατέστρεψαν ἀποσπᾶσαντες αὐτὰ ἀπὸ τῶν αὐτῶν βάθρων καὶ χεῖρας καὶ πόδας καὶ κεφαλὰς συντρίψαντες καὶ ἀποκόψαντες· ἐπανελθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι εἰς αὐτὴν τὰ μὲν ἱερὰ τῶν θεῶν ἀπεφάσισαν καὶ ἐδυνήθησαν νὰ ἀνεγείρωσι λαμπρότερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα, τὰ κατεστραμμένα ὅμως ἀγάλματα εἰς οὐδὲν ἐδύναντο πλέον νὰ μεταχειρισθῶσι τοσοῦτον μάλλον καθ' ὅσον ταῦτα δὲν ἦσαν λατρευτικά ἀγάλματα ἀλλ' ἀνάθηματα, ὅ ἐστι κυριολεκτικῶς ἀγάλματα, ἅπερ κατεστραμμένα τότε ὄντα ἐλάχιστην εἶχον ἀξίαν. Συγχρόνως δὲ ἠθέλησαν, ἢ ἕνεκα ὧν ἐμελλον νὰ ἀνεγείρωσι νέων μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομημάτων ἴσως ἠναγκάσθησαν, νὰ ἰσοπεδώσωσι κατὰ τι δι' ἐπιχώσεως καὶ ἀνυψώσεως τὸ ἔδαφος τῆς Ἀκροπόλεως, ἀλλὰ πρὸς τοιαύτην ἐπίχωσην εἶχον ἀνάγκην ὑλικῆς δι' ἣ συνήγαγον ὅ,τι ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Ἀκροπόλεως ἐκ τῆς περσικῆς ἐκείνης καταστροφῆς, ἀγάλματα, ἐπιγραφάς, λίθους ἐκ τῶν καέντων καὶ καταστραφέντων οἰκοδομημάτων καὶ εἴ τι ἕτερον. Τὰ προκειμενα ἄρα ἀγάλματα μετεχειρίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὰ περσικά ὡς ἄχρηστον πλέον ὑλικὸν καὶ οὕτως ἔτριψαν αὐτὰ ὡς παραγέμισμα πρὸς ἀνύψωσην τοῦ ἔδαφους τῆς Ἀκροπόλεως. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ταῦτα εἶχον θρησκευτικὴν τινα, ἔστω καὶ μεγάλην ἀξίαν, ἦσαν δηλ. ὑποκείμενα λατρείας, οὐδὲν ἐκώλυε τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τοῦ νὰ μεταχειρισθῶσιν αὐτὰ, ἡκρωτηριασμένα πλέον ὄντα, πρὸς πλήρωσιν τῆς ρηθείσης αὐτῶν ἀνάγκης, διότι θάπτοντες οὕτως αὐτὰ προεφύλασσον συγχρόνως ἀπὸ πάσης βεβηλώσεως.

Σὺν τοῖς περὶ ὧν ὁ λόγος ἀγαλμασιν εὐρέθησαν ἔτι πολλὰ ἀρχαῖκα ἐπιγραφαί, ὧν τινες γνωρίζουσι ἡμῖν τὰ ὀνόματα ἐξ τεχνιτῶν. Τοῦτων γνωστός εἶνε Ἀντήνωρ ὁ Εὐμάρου, αὐτὸς ὁ τὰ ἀγάλματα τῶν τυραννοκτόνων ποιήσας, ἃ ὁ Ξέρξης ἀπήγαγεν εἰς Ἀσίαν, (ἴδε τὴν περὶ τῶν ἀνασκαφῶν ἐκθεσί μου, δημοσιευθεῖσαν ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. 1886 σελ. 74)· εὐρέθησαν καὶ ἀρχαῖα ἐκ τῆς Σολωνίου ἐποχῆς προερχόμενα νομίσματα, 35 τετράδραχμα, 2 δραχμαὶ καὶ 23 ὀβολοί.

Ἐν Ἀθήναις, 2 Μαΐου 1886.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

derselben Zeit dorthin gelegt worden sind, als die Mauer erbaut wurde, denn wenn es später geschehen wäre, so würde nicht so regelmässig der aus jeder Lage der Mauersteine stammende Schutt sich vorfinden. Die vorliegende Mauer jedoch (oder zum wenigsten ihre Grundsteine) ist höchst wahrscheinlich jene Mauer, die von den Athenern nach den Perserkriegen erbaut wurde, wie ebendieselben Funde beweisen, indem nichts von den Statuen, noch von den Inschriften, noch endlich von den architektonischen Gliedern aus jüngerer Zeit als der der Perserkriege stammen kann. Unter diesen Verhältnissen können wir die Existenz der Statuen an dem besagten Orte folgendermassen erklären:

Als die Perser in die Akropolis eingedrungen waren, verbrannten sie den Athenetempel und zerstörten die hier und dort sich vorfindenden Statuen, indem sie dieselben von ihren Basen stürzten und Hände, Füße und Köpfe zertrümmerten und abschlugen. Nach der Rückkehr der Athener wollten und konnten diese zwar die Heiligthümer der Götter schöner und prächtiger wieder errichten, aber die zerstörten Statuen konnten sie zu nichts mehr verwenden, da diese nicht der Verehrung dienten, sondern Weihgeschenke waren und zerstört nicht den geringsten Werth mehr hatten. Gleichzeitig wollten sie (oder mussten sogar wegen der neu zu erbauenden prächtigen Gebäude) durch Aufschütten und Erhöhen das Plateau der Akropolis ebnen. Aber zu derartigem Aufschütten brauchten sie Material, und so sammelten sie, was auf der Oberfläche der Akropolis aus jener persischen Zerstörung an Statuen, Inschriften, Steinen von den verbrannten und zerstörten Gebäuden u. s. w. sich fand. Die vorliegenden Statuen betrachteten also die Athener nach der Perserzeit als zu nichts Anderm brauchbares Material und verwandten sie als Füllsel zur Erhöhung der Fläche der Akropolis. Selbst unter der Annahme, dass jene einen religiösen, sogar sehr hohen, Werth hatten, d. h. Gegenstand der Verehrung waren, verhinderte nichts die Athener, sie in ohnehin verstümmeltem Zustande zur Abhülfe des besagten Bedürfnisses zu verwenden, da sie dieselben, indem sie sie in die Erde senkten, zugleich vor jeder Schändung bewahrten.

Bei den vorliegenden Statuen wurden auch viele archaische Inschriften gefunden, von denen einige uns die Namen von sechs Künstlern bekannt geben. Von diesen kennen wir bereits den Antenor, Sohn des Eumaros, denselben, der die Statuen der Tyrannenmörder schuf, die Xerxes nach Asien entführte (siehe meinen Bericht über die Ausgrabungen Ἐφημ. Ἀρχ. 1886 Seite 74.)

LES MUSÉES D'ATHÈNES

THE MUSEUMS OF ATHENS

FOUILLES A L'ACROPOLE.

EXCAVATIONS ON THE AKROPOLIS.

Pl. I.—Les fouilles ont été récemment entreprises à l'Acropole, sous ma direction, aux frais de la Société d'Archéologie.

Ces fouilles ont commencé en Novembre de l'année 1885, au Nord - Est des Propylées dans la direction de l'Érechtheion. La planche ci-jointe représente l'endroit où le 5 et le 6 Février de l'année courante ont été découvertes à une profondeur de 3 à 4 m. $\frac{1}{2}$ au-dessous du sol, quatorze statues antiques presque toutes de femmes, dont nous reproduisons les plus importantes dans les planches suivantes : II—XVI.

La plupart de ces statues représentent une femme debout revêtue du chiton dont elle tient le bord de la main gauche ainsi que d'un himation et ayant la chevelure divisée, par devant et par derrière, en grandes tresses pendantes et retenues le plus souvent par un diadème rayonnant orné d'une palmette et quelquefois, par une bizarrerie singulière, d'un méandre.

Le bras droit se dirige en avant à partir du coude, et tient en main quelque chose qui peut être une pomme ou une grenade comme semblent l'indiquer certains fragments.

La tête est surmontée d'un clou de bronze fixé au milieu du crâne et dont on ne peut que difficilement comprendre le but. Peut-être servait-il à supporter un parasol destiné à préserver ces statues placées en plein air, de la pluie et du soleil. Ces statues placées en plein air devaient en effet avoir besoin d'un préservatif de ce genre pour conserver les riches couleurs dont elles étaient ornées.

Ce type de corps de femme nous est déjà connu par les statues trouvées à Délos; cependant ces dernières se distinguent par le soin et la délicatesse du travail ainsi que par une certaine grâce. A ces marques nous reconnaissons l'art attique et ces germes qui ne devaient pas tarder à se développer, à devenir florissants et à atteindre au plus haut degré de perfection. Ce qui est surtout particulier aux statues en question, c'est la conservation chromatique.

Les couleurs qu'elles portent sont : le vert (qui est la couleur la mieux conservée), le rouge, le bleu et le gris (qui ne se voit que sur quelques parties nues du corps et sur le vêtement. Ainsi les bords du chiton et de l'himation

Plate I.—Excavations carried out on the Akropolis, under my direction at the expense of the Archeological Society.

These excavations were commenced in November last year (1885) and extended from the North-East side of the Propylaea to the Erechtheion. The place represented on the first plate is the exact spot where, on the 5th and 6th of February in the present year fourteen archaic statues, mostly of females, were found at a depth of 3 to 4 $\frac{1}{2}$ metres below the present surface. Of the most important of these statues we propose to give copies in the following plates II to XVI.

Most of these statues represent erect female figures, draped in chiton and himation falling to the feet, which is slightly raised by the left hand.

The hair is arranged in long curls falling in front and down the back, confined by a diadem generally in the form of rays and ornamented with a painted palmette or, what is remarkable, occasionally with a meander.

The right hand is extended from the elbow and holds an apple or a pomegranate, as may be observed in several of the discovered fragments.

On the head just in the centre of the skull is fixed a large upright bar of bronze, the purpose of which is difficult to comprehend. Perhaps as these statues stood in the open air, it served as a support for an umbrella, which was intended to protect them from the rain and the sun. Such a protection was absolutely necessary to preserve their rich colouring.

This type of female figure was already familiar from statues found at Delos (Bulletin de la Corr. Hellén. 1879.) but these later discoveries are distinguished by the carefulness and exactness of the execution. By these signs we recognise Attic art, and the germs from which it rose rapidly and vigorously until it reached the highest degree of perfection. A peculiar characteristic of the statues in question is the richness of the painting.

The colours are green (which has lasted best of all), red blue and light gray, which has only been preserved on isolated pieces. The colouring was not over the entire surface, but only on parts of the naked limbs and of the drapery. In this way the seams of the chiton and himation were in stripes and meander, executed in red and green, and the garments themselves were adorned with various

portent des bandes et des méandres verts et rouges et la surface des vêtements est chargée de divers ornements qui revêtent d'ordinaire la forme de palmettes et de rosettes. La chevelure était de couleur rouge, les yeux étaient également colorés, ceux pourtant d'une des statues (Pl. VI) étaient d'une matière minérale cristalline.

Considérées en elles-mêmes et comparées entre elles, ces statues nous présentent certaines différences du plus haut intérêt, pas tant dans la disposition du vêtement que dans les formes du visage, telles que le sourire typique plus ou moins prononcé des lèvres, la forme des yeux, etc. Ces différences, (qui se retrouvent dans des statues de même forme découvertes en diverses parties de la Grèce et notamment à Délos et à Éleusis (Voy. 'Εφημερίς 'Αρχαιολ. 1884, Pl. 8) le caractère si accentué de *stylisation* qu'on y remarque démontrent que ce type était pratiqué dans divers endroits de la Grèce et qu'il s'y conserva traditionnellement sans aucun changement. Il nous est pourtant difficile de comprendre ce que représentaient ces statues. Sur quelques-unes des figures nous distinguons, il est vrai, certains signes subjectifs qui pourraient nous faire conclure que ces statues représentaient peut-être des prêtresses d'Athéna ou d'autres femmes, mais ces signes subjectifs peuvent aussi être attribués au caprice de l'artiste. D'ailleurs, dans l'hypothèse que ces statues représentent une déesse, cette déesse ne saurait être que celle qui était adorée à l'Acropole: Athéna Poliade (un pareil type d'Athéna nous paraît pourtant étrange).

Ces statues semblent être en marbre de Paros, elles se composent de plusieurs morceaux, pour éviter sans doute les difficultés du transport et de la taille de grands blocs de marbre. Les parties rapportées sont en particulier les pieds jusqu'à mi-jambes, l'avant-bras et quelquefois la tête. Les diverses parties sont ajustées d'une manière étrange et toute nouvelle pour moi, car elle est complètement différente de celle des chevilles de bronze, ici le morceau rapporté se termine par une saillie qui fait cheville et qui revêtue d'une matière agglutinante de couleur blanche s'emboîte dans un trou d'égale grandeur pratiqué dans la partie correspondante. Cette matière n'est point du plâtre, comme il paraîtrait de prime abord, mais de la chaux ainsi que me l'a affirmé M. K. Mitsopoulos professeur d'oryctologie.

Toutes les statues en question ont été trouvées pêle-mêle avec des pierres, des inscriptions antiques, des morceaux d'une colonne du temple d'Athéna Poliade et diverses bases; elles formaient comme une couche s'élevant peu au-dessus des fondations du mur de l'Acropole et s'étendant jusqu'au rocher. Cette couche se subdivisait elle-même en trois autres couches superposées et composées de pierres, de statues, de têtes, de pieds, de fragments d'inscriptions, de vases brisés, de terre et de morceaux de charbon; chacune de ces couches était séparée supérieurement et inférieurement par une couche de moellons provenant des pierres correspondantes du mur. Il résulte de ce que nous venons de dire que les statues furent placées à une époque où l'on construisait le mur, car si elles y avaient été placées à une époque moins ancienne, les moellons provenant de chacune des assises du mur n'auraient pu être arrangés si régulièrement. Or le mur en question est le même (du moins quant à ses fondations) que celui qu'élevèrent les Athéniens après les guerres Médiques, comme le prouvent les dernières découvertes; carien ni dans les statues, ni dans les inscriptions, ni dans les

ornaments in the form of palmettes and rosettes. The hair was of a reddish colour, the eyes were also painted, but those of one statue (plate VI) were of a kind of crystal and put in.

Taking each statue separately or comparing them one with the other, they show several and most instructive varieties, less in the drapery of the garment, than in the forming of the face, as well as in the more or less typical smile of the lips, the shape and form of the eyes etc.

These varieties, the discovery of statues of the very same shape in different parts of Greece (for besides those from Delos, similar ones were also found in Eleusis, see 'Εφημ. 'Αρχ. 1884 plate 8) and their being delineated in such a correct style, exact almost to excess, show, that this type prevailed all over Greece, for a long time remaining unchanged and was thus handed down.

From this it can be concluded, that it is difficult to determine what is represented by these statues. It is true, that in some of the faces portrait-like features are perceptible, those mentioned above might be said to represent priestesses of Athene or other female figures, but these apparent signs may perhaps only be the effect of an individual style imparted by the sculptor. If on the other hand we assume, that the object represented is a goddess, we should of course suppose it to be Athene herself, the tutelary deity adored on the Acropolis, and yet this type of Athene is strange to us.

The marble of which the statues are made appears to be Parian-marble, they are not composed of one piece, but of several, probably to avoid the difficulty of managing and transporting large blocks of marble. The pieces specially wrought in separate pieces are the feet to the half of the shin-bone and the right arm, which is stretched forward from the elbow; sometimes also the head. The union of the separate parts is effected in a remarkable way, in fact a way, I had never met with before, quite different from the method of uniting by brass nails. One of the pieces to be united has a long projection in stone which forms a wedge and which is fixed into a corresponding hole in the other piece after being smeared with a white substance. This substance is not plaster, as one would suppose, but lime as I was assured by Mr. K. Mitsopoulos, professor of Mineralogy.

All the said statues were found among different stones, archaic inscriptions and architectural fragments, at the same time were found a tambour-band from the temple of Athene Polias and several pedestals, forming a deposit of stones, which commences a little above the foundation stones of the Acropolis wall and reaches down to the rock. This deposit consists of three strata, one lying upon the other, and each is formed of common stones, statues, heads, feet, inscriptions, potsherds, pieces of coal and earth.

The strata were separated from each other by rubbish from the stones of the opposite wall. This, we say, proves that the statues were deposited there at the time the wall was built, for if they had been deposited later, the rubbish from the different layers of the stones of the wall would not have been found so regularly placed in order. But the wall in question (or at least its foundation stones) is most likely the wall, which the Athenians built after the Persian war as these present discoveries prove; since neither the statues, the inscriptions or the architectural fragments can be of later date than the Persian War. The existence of the statues in this place may be explained in the following manner:

fragments architectoniques ne paraît dater d'une époque postérieure à celle des guerres Médiques. Voici donc comment nous croyons pouvoir expliquer la présence des statues en cet endroit.

Les Perses après avoir occupé l'Acropole brûlèrent le temple d'Athéna, détruisirent les statues qui y étaient dressées et, après les avoir arrachées de leurs pedestaux, en brisèrent les mains, les pieds et les têtes. A leur retour, les Athéniens résolurent et réalisèrent la construction plus grandiose des monuments détruits; quant aux statues elles ne pouvaient être d'aucun usage, d'autant plus qu'elles n'étaient pas des objets du culte, mais de simples *anathémata* devenus sans valeur après leur mutilation. Au même temps, les Athéniens voulant ériger à nouveau de majestueux édifices, résolurent, par nécessité peut-être, de niveler le sol de l'Acropole, pour opérer ce remblai ils se servirent de ce qu'ils trouvèrent sous la main, c'est-à-dire des débris entassés par les Perses: statues, inscriptions, pierres, de tout ce qui provenait des monuments incendiés ou détruits. Après les guerres Médiques, les Athéniens durent donc employer ces statues comme matériaux et s'en servir pour exhausser le sol de l'Acropole. Nous devons ajouter qu'en supposant que ces statues aient été de quelque valeur au point de vue religieux, d'une valeur même considérable comme objets du culte, une fois mutilées, rien n'empêchait les Athéniens de s'en servir pour l'usage susdit, car les enterrer c'était les mettre à l'abri de toute profanation.

Avec ces statues furent trouvées beaucoup d'inscriptions archaïques dont quelques-unes nous font connaître les noms de six artistes parmi lesquels le nom d'Anténor nous est déjà connu; c'est l'auteur des statues qui représentent les meurtriers des tyrans que Xerxès emporta en Asie (voir mon compte-rendu sur les fouilles 'Εφρημερ. ἀρχ. 1886 page 74).

When the Persians forced their way into the Acropolis, they burned the temple of Athene and demolished the statues, which they met with here and there, throwing them from their pedestals, crushing and knocking off their heads, hands and feet.

The Athenians on their return determined to restore and succeeded in restoring the sanctuaries of the Gods in a more beautiful and magnificent style; but the ruined statues were useless, not being objects of adoration, but simply offerings, and being ruined they had no longer any value. At the same time they wished to level the surface of the Akropolis by heaping it up and raising it, they were even compelled to do so, in order to erect its splendid edifices. But for this heaping up they wanted material and so they collected whatever was found on the surface of the Acropolis, after the destruction by the Persians, statues, inscriptions, also the stones of the burned and demolished buildings. These statues were then regarded by the Athenians after the Persian war as worthless and therefore they made use of them to fill up and heighten the surface of the Acropolis. But supposing that they had a religious value, and a very high one, the Athenians nevertheless, as they were in a mutilated condition, could use them to supply the material they required, and at the same time by depositing them in the ground, preserve them from every desecration.

With the statues of which we write were also found many archaic inscriptions, several of which mention the names of six artists. From these we know already Antenor, the son of Eumaros, the same artist, who executed the statues of the murderers of the tyrants, which were carried into Asia by Xerxes. (see my report of the excavations 'Εφρημερ. 'Αρχ. 1886 page 74.)